

Kamperland - Leur

Dinsdag 17 juli

De voorspelling voor de komende dagen was redelijk. Henriëtte was in Rotterdam. Zou ze nog zin hebben om me deze avond naar Kamperland te brengen? Ja hoor, om half acht vertrokken we naar Zeeland. Ik was van plan om na onze vakantie bij de Schotsman op Noord-Beveland naar huis te varen. Helaas ging dit niet door vanwege het weer. Bij de skibaan om tien uur het water in. Een welkomstgroet door Ad van de donkerblauwe Lugger die ik de vorige week had ontmoet. Een geweldige come back op het meer. Al varende een praatje. Met de fok en de bezaan in de richting van de Schutteplaat. Hier is geen vrije plaats meer te ontdekken. Doorgevaren naar de Mosselplaat. Aangelegd en meteen een opmerking van de buurman dat een Drascombe geroeid moet worden. Hij hield het echter liever bij zijn comfortcontainer *Pulse*. Het werd snel donker. Tent gezet en de zeesponde in orde gebracht. De genummerde planken zijn toch wel heel handig. Alleen miste ik plank 15. Lag nog thuis in de schuur.

Woensdag 18 juli

Vannacht redelijk geslapen op de Mosselplaat op

hoogte van Veere. Het carillon van het stadhuis van Veere is hier heel goed hoorbaar. Het leek alsof je onder dit klokkenspel sliep. Ik dacht dat ik de klok elk uur van de nacht gehoord had. Om zes uur wakker. Een wandelingetje over het eilandje. Geen eiland voor jezelf gezien het redelijk volle haventje.

ben al erg vaak op het Veerse Meer geweest maar nog nooit ten oosten van de Piet. Dit doe je eigenlijk alleen maar wanneer je de Oosterschelde op wilt. Een brede "sloot". Maar geheel bezeild. Vanaf de Arneplaat met een melkmeisjes zeilenstand. Het grootzeil extra uitgeboomd. Soms moest ik het

verzetten vanwege een gijp. Tussen Kortgene en Wolphaartsdijk was het veel te druk; de drukte van de grote jachthavens en de bootjes van zeilscholen die niet altijd voorspelbaar waren. Rustig er tussendoor gelaveerd. Het laatste stukje langs de speedbotenbaan naar de sluis. De strak blauwe lucht was al vervangen door een grijze versie. Iets na 12.00 uur bij de sluis. Goed ingeschat. Het jacht *Pulse*, de buurman op de Mosselplaat, was inmiddels ook gearriveerd. Wat rondjes gedraaid voordat de sluis openging. Eerst een hele meute jachten eruit en wij erin. Ik geef er de voorkeur aan om met mijn kleine *Trizonia* er als één van de laatsten in de sluiscolk te varen.

Op kwart voor negen vertrokken vanaf de Mosselplaat. Het eerste doel: de sluis bij Kats. Verwachte aankomsttijd: 12.00 uur. De zeilen gehesen en richting de Piet. Een rustig meer. De meeste bootliefhebbers liggen nog op één oor in hun bed. Een enkel jacht op het meer. Wat een heerlijkheid in het hoogseizoen! Wat een heerlijke ochtendrust! Na de Piet werd het voor mij nieuw. Ik

Een lijntje voor de dame aan boord van de *Pulse* zorgde voor een aangenaam sluisgesprek. Zij kwamen van de Kanaaleilanden. Niet zo'n best weer gehad. Ondertussen plensde de regen naar beneden. De lucht zag er echt niet meer leuk uit. Hij gaf me als tip om naar Goessche Sas te gaan wanneer het voorspelde onweer los zou breken. De deuren gingen open en de zilte lucht van de Oosterschelde

kwam in mijn neus. Het was laag water zo rond de klok van één. De jachten zwermden uit en *Trizonia* bleek toch weer de schilpad van de meute. Zeilen weer gezet en een mooie tocht volgde. Het onweer vanuit het westen was duidelijk hoorbaar. Toch maar gaan schuilen in Goessche Sas. Voor de sluis is natuurlijk een wachtsteiger. *Pulse* lag hier al keurig afgemeerd. Aangemeerd en op zoek naar een restaurant. Een hevige regenbui brak los. Koffie en een boerenomelet maakten toch weer wat goed. En natuurlijk lekker droog zitten. Want in een open

boot moet je toch niet te veel regen hebben. Na het eten klaarde het wonderbaarlijk op. Ik keek over de dijk en zag wat witte stapelwolken voor een mooie blauwe lucht. Uitstekende omstandigheden om de Oosterschelde over te steken. Hemelsbreed zo'n negen kilometer naar Stavenisse op Tholen. In werkelijkheid veel meer in verband met de vaargeulen. Ik dacht de kortste weg te nemen; over de Galgeplaat! Het was vier uur, dus drie uur na laagwater in Kats. Dan moet er toch wel voldoende water staan. Helemaal mis! Met behoorlijk snelheid liep ik vast. Grootzeil weggehaald, roer en zwaard omhoog en de riem over de spiegel. Het was hooguit veertig centimeter diep! Ik wist *Trizonia* varende te houden. Het is wel vermoeiend om met een riem over de spiegel te sturen. Je zit niet lekker en je moet

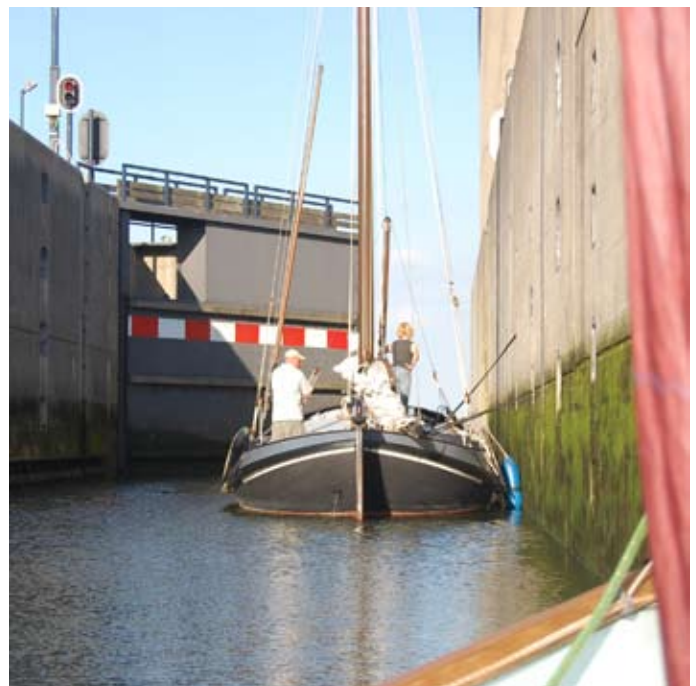

op een wat lastige manier kracht zetten.

Maar ik kwam toch waar ik wilde zijn: in de vaargeul. Naarmate ik dichterbij Tholen kwam werd het drukker met beroepsvaart. Het ging harder waaien. *Trizonia* ging steeds sneller. Op het potdeksel zitten en de zeilen zo strak mogelijk. Een enorme snelheid door een tegendraads golvenpatroon. De normale golven met dwars daarop het kielzog van allerlei schepen. Maar geen buiswater binnen gehad. Ik liet Stavenisse aan stuurboord liggen en volgens mijn GPS was Sint

Annaland nog zo'n tien kilometer (hemelsbreed). Via de Keeten en het Mastgat kwam ik bij de boei waar ik naar het oosten zou moeten, wilde ik Sint Annaland aanlopen. Nogmaals op mijn GPS gekeken. Bruinisse is maar iets verder naar het noorden. Rechtdoor naar het pontje van Zijpe. Ten minste wat daar nog van over is. Na de pont heet het hier Zijpe. Veel namen voor zo'n stukje vaarwater. Bruinisse bleek geen geschikte plaats voor mij te zijn. Wat nu? Overnachten bij de Krammersluizen? Daar aangekomen even van kaarten gewisseld. Een

behoorlijk niveauverschil; zo'n 1,80 meter. Beneden Sas was niet erg ver meer. Met motorzeilen moest ik hier ruim voor het donker kunnen zijn. Op fok en motor het laatste traject voor deze dag. Nog even overwogen om Oude Tonge aan te doen. Recht op de Noordplaat af. Dit is voor mij zeer bekend gebied dus de kaart kan weg. Ik weet precies bij welke bomen de ingang van de Vliet te vinden is. Maar in onbekend gebied zeilen heeft ook veel charmes. Geschut en vervolgens een plaatsje voor de nacht in de haven gezocht. Totale dagafstand: 64 kilometer. Opvallend dat ik hier slechts één persoon tegenkom. Verder is er hier niet veel te beleven. Alleen de zwerfhutten van Akkermans zijn bevolkt en zodoende zie je nog een kano voorbij varen. De zeesponde met de tent waren snel op orde. Luchtbed opgeblazen en een heerlijke nacht volgde. Een klein

plagerijtje van een muggetje mocht niet deren.

Donderdag 19 juli

Heerlijk geslapen. Om vijf uur even wakker. Mist!
Een kletsnatte tent, aan de buitenkant. Verder tot half
negen uitgeslapen. Een mooie blauwe hemel. De zon
had de zonzijde van de tent al mooi opgedroogd. Nu

de andere kant nog. Tussen de masten kun je toch
heel aardig een tent aan beide zijden aan de zonkant
opspannen. Droog inpakken is toch wel prettiger.
Eén manco: geen wind. Vanwege de slechte
voorspelling voor vrijdag maar niet via de Biesbosch
naar huis. Jammer voor Louis want hij zou
vanmiddag opstappen. Terug naar het Volkerak. Het
water is als een spiegeltje. Totale blakte viel mij
ten deel. Geen wind maar wel weer veel blauwalg.
Weer door wolken erwtensoep zoals enkele jaren
geleden met *Nefeli*. Langs de Dintelse Gorzen
naar Dintelmond. Lekker comfortabel varen. Het
enige nadeel is dat het ijzeren zeil wel constant
loopt te pruttelen. In een rustig tempo. Voor de
Mandersluis natuurlijk even wachten. Fenders in
orde. Brugsignaal op rood, groen en daarna groen.
Fenders buitenboord en de sluiscolk in. Eén van de
fenders zat niet vast en was meteen weg. Even een

rondje om deze weer op te pikken. De sluiswachter was hier niet helemaal tevreden over en zette het stoplicht meteen op rood. Dus vaart minderen en

netjes wachten totdat ... hij het weer op groen zette. Toch even laten voelen wie de baas van de sluis is. Voorbij allerlei jachthavens naar een ophaalbrug. Even melden en de brug ging voor mij open. Een mooie tocht over de Dintel begon. Er was inmiddels wat wind opgestoken uit oosten. Hier had ik dus niets aan! Richting Stampersgat. Een hapering van de motor; benzine op? Er zat nog redelijk wat in de tank. Een meter of tien voor een vrije plaats aan de kade van het minihaventje stopte de motor. Ik kon nog net uitdrijvende de kade bereiken. Eerst maar wat benzine bij laten vullen. Met de tank het dorp in: benzine en koffie. Wat een uitgestorven boel. Bij de plaatselijke garage vertelden ze me dat de eerste

pomp drie kilometer verder is. Koffie bleef ook een wens. Terug naar *Trizonia*.

Aan de benzine kan het niet liggen. Motorkap eraf. De buurman bood zijn bougiesleutel aan. Bleken er twee vette bougies in te zitten. Staalborstel erbij en het probleem was snel de wereld uit. Wat een geluk dat dit gebeurde op tien meter afstand van iemand met de juiste gereedschappen! Voortaan maar een bougiesleutel meenemen! Iets voorbij de fietsbrug in de Goudbloemse polder bij Hoeven lag het volgende obstakel. Een lage draaibrug van de NS. Ook hier weer melden en wanneer er volgens de

dienstregeling geen trein komt, dan gaat deze brug open.

Uiteindelijk arriveerde ik om half zes in de haven van Leur. Henriëtte pikte me op en even later stonden we met de trailer weer aan het water. Deze keer een touw gespannen tussen de trailer en de auto. De helling is veel te steil en in herinnerde me de lucht van de koppelingsschijven de vorige keer nog. Trailer bij het water. Met de boot er naar toe. Nergens houvast. Met de pikhaak het laatste stukje, lierhaak vast en tot mijn verbazing ben ik helemaal droog gebleven. Boot op de trailer gelierd en de combinatie omhoog getrokken. Houtblokken achter de wielen en de kabel wat ingekort. Totale dagafstand 36 kilometer en de hele tocht precies 100 kilometer. De eerste keer dat ik alleen gemotord heb. Maar ja, met een slechte weersvoorspelling wil je wel naar huis.

Gijs van Kemenade

